

Wippend heen en terug, dan rollend en bollend, speelde 't katje lustig muis met 'n klosken zwart garen ; terwijl 't vuur snorde en de koeketel 'n een-tonig liedje ronkte.

Neven de keuken in 't bakhuis stond moeder ; de mouwen tot aan de ellebogen opgesloofd, voor den trog, de handen wit van 't meel, aan 't kneden ; al denken wat heure dochter toch zoo kon ten onderhouden.

Wat mocht heur deren ? waar mocht ze pijn gevoelen ? En toch was Stanse ziek ;... ze leed aan heur hert !...

Buiten was de lucht somber, tot regenen gereed. Op den mesthoop trippelde, sjirpend, 'n bende musschen om de kijvende hinnen ; den peerdendrek aan 't keeren en draaien, pikkend-zoekend naar de verloren haverkorrels, terwijl de haan met glinsterend oog, als 'n meester, op z'n onderdanen, de bende gadesloeg, en af en toe, halsrekkend, 'nen goeden dag aan de zieke Stanse, kraaide.

Fier op hunnen dikken robijn glinsterenden krop, en wendend en keerend als om hunnen fraaien pauwsteert te toonen, kirden de duiven op het dak ; en kletterden dan schroevend de lucht in.

Voor de witte rapen als 'n hoop eieren, zat de kriekblozende meid, heure mand aan 't vullen, terwijl de speelzieke Max al wippen en blaffen de wortels uit heure handen hapte, of heur met haren rok schudde.